

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **Petra Medunová**, IČO 04683218
sídlem Hlavní 65, Kostomlaty pod Milešovkou
zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Davidem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025, č. j. MZE-4240/2025-14141,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Napadeným rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (SZIF) ze dne 27. 11. 2024, sp. zn. 24/F1D/334/022004_SR01, č. j. SZIF/2024/0671125. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni zamítnuta žádost o poskytnutí přímých plateb v rámci jednotné žádosti pro rok 2024, zahrnující platby pro oblasti s přírodními omezeními, základní podporu příjmu pro udržitelnost, platbu na produkci bílkovinných plodin, redistributivní podporu a ekoplatbu celofaremní základní.
2. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobkyně podala dne 13. 5. 2024 jednotnou žádost, v níž zvolila prokázání podmínky aktivního zemědělce podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb., tedy prostřednictvím příjmového testu. K žádosti doložila daňové přiznání za rok 2023, čtyři faktury a pět přiznání k dani z přidané hodnoty (DPH) za vybrané měsíce roku 2023. SZIF uznal předložené faktury jako účetní doklady ve smyslu § 11 zákona o účetnictví, avšak přiznání k DPH neuznal, neboť nesplňují náležitosti účetního dokladu a neobsahují údaje o konkrétních transakcích. Žalovaný tento závěr potvrdil.
3. Po přezkoumání spisu žalovaný ověřil výpočet podílu zemědělských příjmů na celkových příjmech žalobkyně. Z daňového přiznání vyplývá, že celkové příjmy žalobkyně za rok 2023 činily 2 000 316 Kč. Uznatelné zemědělské příjmy, tvořené dotacemi ve výši 443 384,15 Kč a fakturami ve výši 32 463,02 Kč, dosáhly 475 847,17 Kč, což představuje 23,79 % celkových příjmů. Podmínka minimálního podílu 30 % tak nebyla splněna. Žalovaný dále posoudil kritérium maximálního podílu přímých plateb na zemědělských příjmech, které podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády nesmí přesáhnout 80 %. Nárokovaná částka přímých plateb činila 963 715 Kč, zatímco uznatelné zemědělské příjmy bez přímých plateb dosáhly pouze 59 354,24 Kč, což neodpovídá požadovanému poměru. Ani toto kritérium tedy žalobkyně nesplnila.
4. Žalovaný se dále vyjádřil k argumentu žalobkyně, že dodatečně předložila pokladní doklady a evidenci příjmů. Uvedl, že podle § 11b odst. 4 zákona o SZIF jsou žadatelé povinni doložit přílohy spolu s žádostí, přičemž dodatečné doplnění je možné pouze do 25 kalendářních dnů po lhůtě pro podání žádosti, tj. do 15. května příslušného roku, a to se sankcí. Po uplynutí této lhůty nelze doklady doplňovat, což potvrzuje i § 11d odst. 1 zákona. Dodatečné doložení účtenek v odvolacím řízení proto žalovaný odmítl.
5. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesplnila žádné z kritérií stanovených v § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády a nenaplnila podmínku aktivního zemědělce. Postup SZIF při vydání napadeného rozhodnutí byl podle žalovaného správný a v souladu s právními předpisy.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně za nezákonná. Namítá, že správní orgány obou stupňů nesprávně vyhodnotily splnění podmínky „aktivního zemědělce“ podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb. Tvrdí, že spolu s jednotnou žádostí doložila všechny požadované přílohy, zejména daňové přiznání za rok 2023, faktury a přiznání k DPH za jednotlivé měsíce, z nichž vyplývá, že její příjmy ze zemědělské činnosti činily více než 30 % celkových příjmů. Správní orgány však přiznání k DPH neuznaly jako účetní doklady, ačkoliv podle žalobkyně z nich lze jednoznačně dovodit příjmy z prodeje hovězího masa ze dvora. Podle žalobkyně právní úprava nevyžaduje, aby

doklady splňovaly náležitosti účetních dokladů dle zákona o účetnictví, a závěr správních orgánů je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, proč tyto doklady byly odmítnuty.

7. Žalobkyně dále uvádí, že v roce 2023 splnila podmínku aktivního zemědělce automaticky podle intenzity chovu hospodářských zvířat, avšak v roce 2024 tuto podmínku nesplnila z důvodu navýšení výměry půdy, což vedlo ke snížení intenzity pod stanovený limit. Podle žalobkyně je tato podmínka v kolizi s omezením kapacity stájí, které nemůže navýšit bez porušení zásad welfare zvířat, a působí tak diskriminačně vůči zemědělcům, kteří hospodaří obdobným způsobem. Zdůrazňuje, že její hlavní ekonomickou činností je živočišná výroba, konkrétně výkrm býků a prodej masa ze dvora, a že příjmy z této činnosti tvoří převážnou část jejich celkových příjmů. V roce 2023 prodala maso z 25 býků, přičemž příjmy z této činnosti doložila jak fakturami, tak příznáními k DPH, která podle jejího názoru jednoznačně prokazují zemědělský původ příjmů.
8. Žalobkyně rovněž namítá, že správní orgány nesprávně posoudily povahu příznání k DPH, když dovodily, že je nelze uznat jako účetní doklady. Podle žalobkyně příznání k DPH obsahují souhrnné údaje vycházející z účetnictví podnikatele a jsou závaznými daňovými doklady, které musí odpovídat skutečným transakcím. Správní orgány podle ní neprovedly dostatečné poučení, jaké doklady budou považovat za relevantní, a jejich postup je pro žalobkyni překvapivý. V odvolacím řízení žalobkyně předložila evidenci příjmů a pokladní doklady, které potvrzují údaje uvedené v příznáních k DPH, avšak správní orgán je odmítl s odkazem na uplynutí lhůty pro doložení příloh, ačkoliv podle žalobkyně šlo pouze o potvrzení již doložených skutečností.
9. Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné nejen pro nesprávné hodnocení důkazů, ale i pro rozpor s čl. 4 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2115, který vyžaduje, aby kritéria pro posouzení aktivního zemědělce byla objektivní a nediskriminační. Podmínka intenzity chovu hospodářských zvířat podle ní diskriminuje zemědělce, kteří hospodaří na větší výměře půdy při zachování welfare zvířat, a není v souladu s cílem právní úpravy.
10. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení; současně požaduje náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě a související vyjádření

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za vydané v souladu s právními předpisy i zjištěným skutkovým stavem. Zdůraznil, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně bylo nesplnění podmínky aktivního zemědělce podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb., která představuje základní podmínku pro čerpání přímých plateb. Žalobkyně si zvolila prokázání této podmínky prostřednictvím tzv. příjmového testu, tedy doložením daňového příznání a současně daňových a účetních dokladů prokazujících příjmy ze zemědělské činnosti za poslední účetně uzavřené období.
12. Podle žalovaného žalobkyně sice doložila k žádosti přílohy, avšak některé z nich nebyly relevantní. SZIF uznal čtyři předložené faktury jako účetní doklady ve smyslu § 11 zákona o účetnictví, avšak neuznal příznání k DPH, neboť nesplňují náležitosti účetního ani daňového dokladu a neobsahují údaje o konkrétních příjmech či transakcích. Z příznání k DPH podle žalovaného nelze spolehlivě dovodit, zda vykázané částky představují příjmy ze

zemědělské činnosti. Po vyhodnocení uznatelných dokladů dospěl SZIF k závěru, že podíl zemědělských příjmů žalobkyně činil 23,79 % z celkových příjmů, což nepostačuje ke splnění minimální hranice 30 %. Podmínka maximálního podílu dotace na zemědělských příjmech rovněž nebyla splněna.

13. K námitce žalobkyně, že podmínka aktivního zemědělce je nastavena diskriminačně a v rozporu s čl. 4 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2115, žalovaný uvedl, že kritéria jsou objektivní a nediskriminační a platí pro všechny žadatele stejně. Podmínku lze splnit několika způsoby, včetně tzv. automatických kritérií, která žalobkyně nesplnila. Pokud žalobkyně zvolila příjmový test, měla povinnost doložit doklady v rozsahu umožňujícím ověřit splnění podmínky. Žalovaný zdůraznil, že přiznání k DPH je souhrnný výkaz určený pro daňovou správu, nikoli doklad prokazující konkrétní příjmy, a nelze jej uznat jako náhradu účetních dokladů.
14. Žalovaný dále odmítl námitku, že měl v odvolacím řízení připustit dodatečné doložení dokladů. Uvedl, že právní úprava stanoví pevné lhůty pro podání žádosti a příloh, které zakládají způsobilost žadatele. Po jejich uplynutí nelze doklady doplňovat, což vyplývá z § 11b a § 11d zákona o SZIF a z evropských předpisů. Tento postup je podle žalovaného nezbytný vzhledem k povaze řízení o jednotné žádosti, vysokému počtu žadatelů a lhůtám pro vyplacení dotací stanoveným právem EU. Odlišná úprava oproti správnímu řádu je odůvodněna požadavky unijní legislativy a byla potvrzena i judikaturou správních soudů.
15. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky aktivního zemědělce v zákonem stanoveném rozsahu a termínu, a navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo 20. 10. 2025, setrvaly obě strany na svých návrzích a argumentech. K výslovnému dotazu předsedy senátu žalobkyně uvedla, že důkazní návrhy nemá, a žalovaný navrhl k důkazu prováděcí rozhodnutí Komise C (2021) 8168 final ze dne 17. 11. 2021 a formální sdělení podle čl. 34 odst. 3 třetího pododstavce a čl. 40 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 908/2014, ref.: Ares(2019)7855598 - 20/12/2019, bod 1.4.2., Správný výpočet správních sankcí za opožděné podání žádosti (srov. článek 13 nařízení (EU) č. 640/2014), část Změny žádosti. Soud tyto důkazní návrhy zamítl, neboť je pokládal za nadbytečné – pro posouzení věci postačuje obsah správního spisu, nadto jádrem sporu jsou otázky právní (nikoli skutkové), zda postup žalobkyně ohledně podání žádosti a dokládání jejích příloh, jakož i jejich posouzení správními orgány vyhovuje požadavkům právních předpisů.
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb., o stanovení podmínek poskytování přímých plateb zemědělci, *aktivním zemědělcem je dále fyzická nebo právnická osoba, která je zemědělským podnikatelem a jejíž minimální příjmy nebo výnosy ze zemědělské činnosti na jejích celkových příjmech nebo výnosech za poslední účetně uzavřené období činí nejméně 30 % a zároveň maximální podíl roční částky přímých plateb na základě podané žádosti pro kalendářní*

rok, ke kterému budou doloženy zemědělské příjmy nebo výnosy za poslední účetně uzavřené období, činí nejvýše 80 % jejich celkových příjmů nebo výnosů ze zemědělské činnosti.

20. Podle § 4 odst. 5 citovaného nařízení k prokázání údajů podle odstavce 2 písm. a) předloží žadatel společně s žádostí
- a) *zprávu auditora, která potvrdí soulad žadatelem uvedených údajů o jeho celkových příjmech nebo výnosech a jeho příjmech nebo výnosech ze zemědělské činnosti s jeho účetními záznamy, nebo*
 - b) *kopii daňového přiznání se všemi přílohami za poslední účetně uzavřené období prokazující celkové příjmy nebo výnosy žadatele a současně daňové a účetní doklady prokazující příjmy nebo výnosy ze zemědělské činnosti za shodné účetní období včetně soupisu účetních dokladů, a to minimálně v rozsahu naplnění podílu podle odstavce 2 písm. a) přičemž z příjmových účetních nebo daňových dokladů musí být zřejmé, že úhrada byla provedena ve prospěch žadatele.*
21. Pokud jde o žalobní námitky, že správní orgány přiznání k DPH neuznaly doklady dostatečně podkládající žádost o dotaci, soud konstatuje, že přiznání k DPH jsou svou povahou souhrnné daňové výkazy určené pro správu daní, nikoli pro prokazování struktury příjmů v řízení o poskytnutí dotace. Účelem těchto přiznání je vykázání daňové povinnosti vůči správci daně, nikoli doložení konkrétních jednotlivých příjmů či jejich původu.
22. Z povahy těchto dokumentů vyplývá, že obsahují toliko agregované údaje o základu daně a dani za určité zdaňovací období. Neobsahují informace o jednotlivých transakcích, jejich účastnících ani o tom, zda se vykázané příjmy vztahují výhradně k zemědělské činnosti. Z přiznání k DPH tedy nelze spolehlivě dovodit, jaká část vykázaných příjmů pochází z činnosti, která je relevantní pro splnění podmínky aktivního zemědělce podle § 4 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 83/2023 Sb.
23. Jinými slovy, přiznání k DPH poskytuje pouze souhrnné údaje, z nichž nelze „dešifrovat“ strukturu příjmů ani ověřit, zda se vztahují výhradně k zemědělské činnosti. Proto je nelze považovat za účetní nebo daňové doklady prokazující příjmy ze zemědělské činnosti ve smyslu § 4 odst. 5 písm. b) nařízení vlády č. 83/2023 Sb.
24. Vzhledem k tomu, že tuto otázku žalovaný posoudil logicky a v souladu s právní úpravou, nelze jeho postup pokládat za nepřezkoumatelný, jak se žalobkyně domnívá.
25. Pokud jde o poukaz žalovaného na účetní doklady podle § 11 zákona o účetnictví, má soud za to, že jej žalovaný učinil právě v kontextu toho, co soud právě uvedl, tedy že žalobkyně nepředložila takové doklady, z nichž by bylo možno zjistit, zda žalobkyně splňuje podmínku aktivního zemědělce.
26. K tomu soud dodává, že v obecné rovině by termíny účetní doklad a daňový doklad, které jsou užity v § 4 odst. 5 písm. b) nařízení vlády č. 83/2023 Sb., měly být v zájmu zachování principu jednotnosti právního řádu vykládány totožně, jako je tomu v jiných právních předpisech, tedy v souladu s § 11 zákona o účetnictví, pokud jde o účetní doklad, a v souladu s § 26 a násl. zákona o DPH, pokud jde o daňový doklad. Soud by však akceptoval jakékoli doklady, z nichž by jednoznačně bylo patrné, že se jedná o příjmy výhradně ze zemědělské činnosti. Rozhodující ovšem v posuzované věci je – jak již ostatně zaznělo výše –, že žalobkyně žádné takové doklady včas nedoložila.

27. Pokud žalobkyně v žalobě poukazuje na dodatečné doložení evidence příjmů a pokladních dokladů a povinnost správních orgánů ji vyzývat a poučovat, soud předně konstatuje, že příjmové pokladní doklady, které žalobkyně předložila až v rámci odvolacího řízení, nebyly součástí původní jednotné žádosti podané dne 13. 5. 2024. Tyto doklady byly dodány po lhůtě stanovené zákonem pro doplnění žádosti, tj. po uplynutí 25 kalendářních dnů od termínu pro podání žádosti (§ 11b odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb.). Žadatel je přitom povinen doložit všechny povinné přílohy, které zakládají způsobilost žádosti, resp. žadatele, nejpozději do uvedené lhůty; po jejím uplynutí nelze žádost doplňovat (§ 11b odst. 4 zákona č. 256/2000 Sb.).
28. Dodatečné dokládání příjmových dokladů v odvolacím řízení není přípustné. Tyto doklady představují podklad pro prokázání splnění podmínky aktivního zemědělce, která je základním předpokladem způsobilosti žadatele pro poskytnutí přímých plateb. I z povahy věci proto musí být předloženy spolu s žádostí, případně v dodatečné lhůtě stanovené zákonem (§ 11b odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb.), nikoliv až v odvolacím řízení. Tento postup odpovídá § 11d odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., podle něhož SZIF nevyzývá žadatele k dodatečnému dokládání příloh jednotné žádosti, které jsou její nedílnou součástí, a pokud žadatel přílohu nedoručí ve stanoveném termínu, SZIF řízení o žádosti zastaví. Smyslem této úpravy je zajistit koncentraci řízení a dodržení lhůt pro administraci dotací, které vyplývají z unijních předpisů.
29. K tomu soud dodává, že i podle přímo použitelné evropské úpravy vztahující se k podání žádosti o dotaci, jejích změn, předkládání příloh a dalších souvisejících dokladů k jednotné žádosti a jejích změn (čl. 13 nařízení Evropské komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014) má být zajištěno včasné předkládání veškerých podkladů k žádosti o dotaci, zakládají-li způsobilost pro poskytnutí příslušné dotace. Česká právní úprava tento požadavek reflektuje. Z tohoto jsou § 11b a násl. zákona č. 256/2000 Sb. koncipovány tak, aby podání jednotné žádosti, její změny a dokládání příloh byly pevně spojeny s lhůtami upřesněnými prováděcími předpisy. Povinnost SZIF vyzývat žadatele k dodatečnému dokládání příloh by odporovala smyslu této úpravy, zejména § 11d odst. 1 zákona o SZIF, o němž už soud hovořil výše.
30. Soudu je zjevný důvod takového legislativního řešení. Ustanovení § 11d odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb. se vztahuje na přílohy, které zakládají způsobilost žadatele – tedy na doklady, jejichž absence znamená nesplnění základní podmínky pro poskytnutí dotace. Podmínka aktivního zemědělce je přitom klíčovým předpokladem způsobilosti, bez jehož splnění nelze přistoupit k posuzování dalších podmínek jednotlivých opatření. Existence této speciální úpravy je nezbytná i z důvodu lhůt pro vyplácení dotací stanovených v evropské legislativě [článek 44 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2021/2116]. Pokud by neexistovala koncentrace řízení a pevné lhůty pro předkládání příloh, nebylo by možné tuto povinnost dodržet, což by vystavilo Českou republiku riziku finančních sankcí ze strany Evropské komise.
31. Pokud by správní orgán žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti, poučoval ji o tom, které dodané podklady považuje za způsobilé a které nikoli, a současně jí poskytl dodatečnou lhůtu k doplnění příloh, postupoval by zcela proti smyslu a účelu právní úpravy. Takový postup by žalobkyni nedůvodně zvýhodnil oproti ostatním žadatelům, kteří podali svou žádost řádně, úplně a ve lhůtě stanovené zákonem. Právní úprava zakotvená v § 11d odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb. se vztahuje bezvýhradně na všechny žadatele a zajišťuje rovné

podmínky při administraci žádostí. Žalobkyně byla s obsahem svých povinností řádně a včas seznámena, resp. měly jí být zjevné z právní úpravy na věc dopadající, a proto nelze dovodit, že by byla postupem správních orgánů ve svých právech poškozena či že by objektivně měl být postup správních orgánů pro ni překvapivý nebo formalistický.

32. Soud proto uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když k dodatečně předloženým pokladním dokladům nepřihlédly. Tyto doklady nemohly ovlivnit závěr o nesplnění podmínky aktivního zemědělce, neboť byly předloženy po lhůtě, která je kogentně stanovena právními předpisy.
33. V dalších partiích žaloby žalobkyně poměrně obsáhle popisuje způsob chovu hospodářských zvířat ve svém hospodářství, resp. jeho změny, a následně dovozuje, že podmínka intenzity chovu hospodářských zvířat podle ní diskriminuje zemědělce, kteří hospodaří na větší výměře půdy.
34. Soud této námitce nepřisvědčil. Právní úprava je koncipována tak, aby umožňovala více způsobů prokázání podmínky aktivního zemědělce. Vedle automatických kritérií, mezi něž patří například intenzita chovu hospodářských zvířat, může žadatel splnění podmínky doložit prostřednictvím příjmového testu, zápisu v příslušných evidencích nebo předložením zprávy auditora. Tyto alternativní možnosti jsou dostupné všem žadatelům bez rozdílu a zajišťují objektivní a nediskriminační přístup.
35. Žalobkyně sama zvolila prokázání podmínky aktivního zemědělce prostřednictvím příjmového testu, který však nesplnila. Skutečnost, že se nevešla do automatického kritéria intenzity chovu, proto sama o sobě neznamená diskriminaci, pokud právní úprava nabízí jiné cesty, jak podmínku splnit. Soud uzavírá, že nastavení podmínek odpovídá požadavkům na objektivitu a rovnost a nelze je považovat za diskriminační vůči žalobkyni.
36. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo že by správní orgány porušily zásadu rovného zacházení. Žalobkyně neprokázala splnění podmínky aktivního zemědělce v požadovaném rozsahu a termínu, a proto nebylo možné její žádosti o přímé platby vyhovět.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Protože soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu obstálo, nezbylo mu než žalobu zamítnout pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměla ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. října 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu